

Değişikliğe devam

Türkiye, Cumhuriyet'ten sonraki en büyük projesi olan AB'ne üye olmak amacıyla, tarihinin ikinci en büyük üst yapı devrimini gerçekleştirmekte ve arka arkaya yasal değişiklikler, TBMM'nden geçip yürürlüğe girmektedirler. Erdoğan Hükümeti, iktidarı devraldığı Kasım 2002'den bu yana tam 219 yasa TBMM'den geçirip yasalaştırmıştır. Eğer hata yapmıyorsak, bu Cumhuriyet tarihinde bir rekordur.

Ecevit'in başbakan olduğu koalisyon hükümeti de, üç parçalı olmasına rağmen aralarında ölüm cezasının kaldırılmasına ilişkin yasal değişikliğin bulunduğu, üç uyum paketi çıkarmış ve bir çok önemli değişikliğe imza atmıştır.

Bugün yapılan yasal değişiklikler ile Cumhuriyet'in ilanından sonra yapılan reformlar arasındaki başlıca fark, o dönemdeki reform hançresinin esas olarak 'laiklik' ilkesine dayanmasıdır. Bu amaçla ilk başta devleti, toplumu ve hukuku laikleştirmek ve dinsel imgelerin üstüne gidip, bunların yerine Batılı imgeleri koymak hedefleniyordu. Birbiri ardına çıkarılan Medeni Kanun, Harf Yasası, Kılık Kıyafet Yasası, Soyadı Yasası, Şapka Yasası, Tevhid-i Tedrisat Yasası, Hilafetin

kaldırılması Yasası vb. hep bu değişiklikleri amaç edinmişti.

Günümüzde yapılan değişiklikler ise, insan hakları, demokrasi ve azınlık haklarına saygıyı temel alan değişikliklerdir. Ölüm cezasının kaldırılması, azınlıklara kendi dillerinde TV yayımı yapmalarına ve yine kendi dillerinde dersane açmalarına izin verilmesi, işkence yapanlara verilecek cezanın ağırlaştırılması, cemaat vakıflarına mülkiyet edinme hakkının tanınması, düşünce ve ifade özgürlüğünün önündeki sınırların AİHM normlarına uygun bir şekilde genişletilmesi, hakim ve savcıların insan hakları konusunda eğitime tabi tutulmaları, AİHM'nin vermiş olduğu bazı kararların belli şartlarda iç hukukta yargılanmanın iadesine neden olması, vatandaşlara devletten bilgi edinme hakkı tanınması vb yasalar bundan iki yıl önce hayal bile edilemeyecek önemli değişikliklerdir.

Bu yasaların yanı sıra, daha bir çok uluslararası sözleşme de (Medeni ve Siyasal Haklar Sözleşmesi gibi) yasalaşarak, iç hukukumuzun parçası olmuştur.

Cumhuriyet yasaları günlük yaşamı ve devletin şeklini derinden etkileyen ve değiştiren düzenlemelerdir. AB uyum yasaları ise, toplumsal, siyasal ve ekonomik yaşamı etkileyen, ama hepsinden önce bireyi hedefleyen ve onun özgürlüğünü ve mutluluğunu ön planda tutan değişikliklerdir.

Uyum yasaları arka arkaya çıkarılmakta ve sindirilmeden yürürlüğe girmektedir. Halbuki Cumhuriyet yasaları birkaç yıl aralarla çıkarılmış, buna rağmen toplum tarafından kabul edilmesi uzun yılları almıştır. (Halen azınlık da olsa, bir kesim bu yasalara direnmektedir)

AB uyum yasalarına özellikle devletin ve bürokrasinin bir kısmı kabul etmeyerek direnmektedir. Elbette, çok uzun bir süredir elde tutulan bir gücün kaybolmasını kabul etmek hiç kolay olmayacaktır.

Üstelik sözkonusu uyum yasaları sadece yurt içindeki 'istemaz' odaklarını değil, yurt dışındaki 'nasıl olsa bu değişiklikleri yapamazlar' diye düşünen kesimleri de rahatsız etmektedir.

Bu nedenle değişikliğe devam, daha yapacak çok işimiz var. Onlar konuşacak, kervan yoluna devam edecek.